

Arrest

nr. 73 613 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2011 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juli 2011 vraagt de verzoekende partij een visum kort verblijf (type C) aan bij de Belgische diplomatieke dienst in Islamabad met het oog op een familiebezoek.

Op 26 juli 2011 beslist het bestuur tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Wettelijke referenties :

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond.

Betrokkene verklaart op familiebezoek te willen komen maar er werd echter geen bewijs van verwantschap voorgelegd. Het reisdoel wordt dus niet gestaafd.

Band met de garant wordt niet aangetoond.

Betrokkene kan geen regelmatige contacten met de garant aantonen.

U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen.

De tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd : aangezien de garant zelfstandige is, worden de loonfiches die hij voor zichzelf uitschrijft niet beschouwd als zijnde een bewijs van wat men reëel verdient. het is inderdaad zo dat slechts op het einde van het jaar op het uittreksel van de belastingen de uiteindelijke verrekening van de werkelijk verklaarde inkomsten zichtbaar zijn.

Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf.

Geen bewijs van regelmatige inkomsten uit beroepsactiviteit. Enkel niet-verifieerbare bankrekening wordt voorgelegd.

Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de artikelen 40bis, 40ter en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Ze luiden als volgt :

“Eerste Middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

De bestreden beslissing is niet gehandtekend door de attaché zodat niet kan nagegaan worden of de bestreden beslissing wel degelijk door deze persoon genomen werd en in zijn hoedanigheid.

Verzoeker betwist dat de bestreden beslissing genomen werd door een bevoegde attaché.

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat het feit dat op de bestreden beslissing de naam van de attaché staat vermeld, niet afdoende is om te stellen dat zou kunnen nagegaan worden wie de beslissing genomen heeft en in welke hoedanigheid.

Een derde kan eveneens de beslissing genomen hebben.

De beslissing, zonder handtekening, garandeert op geen enkele wijze de authenticiteit van de handtekening en de beslissing.

Het is niet omdat de 'naam' van de attaché op de beslissing staat dat zij ook daadwerkelijk door deze persoon genomen werd.

Dat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen gehandtekend worden.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat een handtekening erop gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing.

De identiteit van de auteur van de beslissing kan in casu niet geverifieerd worden.

Er kan niet nagegaan worden of de attaché zelf wel degelijk het dossier onderzocht heeft en of hij wel degelijk de bestreden beslissing zelf genomen heeft.

Dat van verzoekers geen negatief bewijs kan worden verwacht.

Om deze reden is vereist dat de beslissing ook effectief gehandtekend wordt zodat kan geverifieerd worden dat de beslissing wel degelijk genomen werd door deze persoon en zijn identiteit kan geverifieerd worden.

Indien het louter voldoende zou zijn om een naam te zetten onder een beslissing kan eender wie de beslissing nemen en kan op geen enkel objectieve vaststelbare wijze geverifieerd worden dat zij wel degelijk door de bevoegde persoon genomen werd.

De wet voorziet niet in enige bepaling die stelt dat als er op een bestreden beslissing de naam van een attaché vermeld staat dat daar dan ook wel degelijk van mag uitgegaan worden dat de beslissing genomen werd door de attaché.

Dat een arrest van de RVV het volgende stelt: "er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan worden toegerekend aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon."

Dit is in casu het geval.

Verzoeker betwist dat de beslissing genomen werd door de bevoegde attaché.

Verzoeker kan onmogelijk nagaan of de beslissing kan toegerekend worden aan de attaché die vermeldt staat op de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dat het in casu helemaal niet vaststaat dat de bestreden beslissing genomen werd door de daartoe bevoegde persoon. Zij kan evengoed genomen zijn door een derde of een medewerker die helemaal niet bevoegd is.

Dat de gevolgen van huidige beslissing enorm is voor verzoeker.

Dat dan ook mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen genomen worden door de bevoegde personen en dit kan geverifieerd worden. Dit indien dit niet het geval is, dit een schending is van de rechten van verdediging.

Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest dat een beslissing genomen zou worden door een derde of de administratie of een medewerker. De wetgever heeft uitdrukkelijk bepaald dat enkel een attaché deze beslissingen kan nemen.

Gelet op deze bijzondere precisering, mag dan ook verwacht worden dat dit kan nagegaan worden.

Dat volgens verzoekers dit de bedoeling van de wetgever is geweest.

In casu kan niet nagegaan worden of de attaché wel degelijk de beslissing genomen heeft.

Het is niet omdat niet wettelijk bepaald is dat een schriftelijke handtekening op een administratieve beslissing vereist is, dat in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur, de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dit wel mag verwacht worden. Zeker en vast indien men de gevolgen van huidige beslissing voor verzoeker bekijkt.

Omwille van het gebrek aan handtekening is aldus de bestreden beslissing een schending van de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat de drie aangegeven redenen om tot een negatieve beslissing te komen geenszins zijn gemotiveerd.

Deze worden naar voor gebracht maar niet ondersteund door argumenten.

Verzoeker heeft twee kinderen en 2 kleinkinderen in België en 2 schoondochters, de samenstellingen van het gezin waren gevoegd om dit aan te tonen.

Onduidelijk of betrokkenen voldoende eigen middelen heeft?

Waarom gelet op de documenten die hij heeft voorgelegd en die worden voorgelegd zie inventaris van de stukken en het dossier van de visum aanvraag. Waaruit duidelijk zijn inkomen blijkt.

Hij is advocaat in Pakistan.

Hij heeft daar nog een vrouw en vijf kinderen in Pakistan.

Hij heeft daar eigendom en hij heeft hiervan alle stukken voorgelegd.

Dat zijn voornemen om na het verlopen van het visum terug te keren kan niet worden vastgesteld, waarom niet waarover heeft men dan twijfels, verzoeker heeft dit in het verleden perfect nageleefd.

Hij is naar Schotland gegaan en vervroegd teruggekeerd want zijn visum is nog geldig tot en met november.

Wat is de twijfel tot terugkeer en op wat is deze gegrond.

Als het zijn bedoeling was om Europa binnen te geraken dan was hij gewoon in Schotland gebleven. Hij is al drie tot vier maal na het verkrijgen als zakenman gewoon teruggekeerd. Dit kon men perfect uit zijn paspoort afleiden. Welk zijn de redenen dat men hieraan nu twijfelt???? Ook dit wordt niet verduidelijkt.

Er is immers geen reden om hieraan te twijfelen.

Dat er geen enkele reden is om te stellen dat er niet afdoende financiële middelen zijn van bestaan, dat hiervan het bewijs duidelijk is geleverd, waarom zou dit niet voldoende zijn????

Hij heeft zijn inkomsten op de bank voorgelegd.

Zijn zoon heeft eveneens een solvabiliteitsattest neergelegd.

Bewijzen van zijn inkomen enz...

Dus waarom de twijfels over de financiële draagkracht van de zoon, zij hebben een eigen huis enz...

Ook dit wordt niet gemotiveerd waarom men daaraan twijfelt.”

En

“Tweede middel: inbreuk op art. 40 bis, 40 ter en art. 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker deed een aanvraag tot het bekomen van een toeristenvisum om zijn kinderen te bezoeken.

Echter deze werd geweigerd.

Redenen: Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

** Betrokkene verklaart op familiebezoek te willen komen maar er werd echter geen bewijs van verwantschap voorgelegd. Het reisdoel wordt dus niet gestaafd.*

** Band met de garant wordt niet aangetoond.*

** Betrokkene kan geen regelmatige contacten met de garant aantonen*

** U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*

** De tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd: aangezien de garant zelfstandige is worden de loonfiches die hij voor zichzelf uitschrijft niet beschouwd als zijnde een bewijs van wat men reëel verdient. Het is inderdaad zo dat slechts op het einde van hét jaar op het uittreksel van de betastingen de uiteindelijke verrekening van de werkelijk verklaarde inkomsten zichtbaar zijn.*

** Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf*

Geen bewijs van regelmatige inkomsten uit beroepsactiviteit. Enkel niet-verifieerbare bankrekening wordt voorgelegd.

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevendende activiteit.*

Voor de Minister: V. D. A., V.

Attaché

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat hun aanvraag onterecht geweigerd werd.

De garant, nl hun zoon, heeft een inkomen van +- 1750 euro euro per maand. Dat dit betekent dat hij aan de voorwaarden voldoet. (zie stuk belastingbrief)

Nl: 800 + 150 per persoon te laste + 150 per uitgenodigd persoon.

In dit geval : 800 + 300 (1 kind en 1 vrouw) + 150 (vader = 1250 euro.

Dat dit betekent dat hij met zijn inkomen wel degelijk zijn ouders ten laste kan nemen tijdens de periode dat zij hier zullen verblijven. Bovendien heeft hij dit in het verleden eveneens gedaan zonder enig probleem.

Voorts dient opgemerkt te worden dat verzoeker zelf over voldoende financiële middelen beschikken.

Immers zij hebben wel degelijk aangetoond over voldoende financiële middelen te beschikken.

M.b.t. tot het beroep/ inkomsten van verzoeker hebben ze aangetoond dat hij als zelfstandige meer dan inkomen heeft..

Dat de visumaanvrager advocaat is en een eigen praktijk heeft in Pakistan.

Dat hieruit mag blijken dat verzoekers wel degelijk over eigen inkomsten, waarvan ze royaal kunnen leven in hun land van herkomst, met name Pakistan.

Dat hij als zelfstandige aan de advocaat werkt in Pakistan.

Dat verzoeker in het verleden reeds meer dan drie maal een gelijkaardige visum heeft aangevraagd, hetgeen hen aldus destijds gemakkelijk is toegekend geworden.

Dat in alle gevallen verzoeker zonder enig probleem tijdig is teruggekeerd naar zijn land van oorsprong, daar waar immers nog al zijn belangen zich bevinden, met name al zijn eigendommen, al hun andere kinderen en kleinkinderen.

Enkel twee van zijn zoons en schoondochters met respectievelijk een kind wonen in België.

Het is derhalve onbetwist dat de meerderheid van de belangen van verzoekers zich wel degelijk nog in Pakistan bevinden.

Dit, samen met het gegeven dat na de beide vorige uitgereikte visa verzoeker ook is teruggekeerd naar Pakistan na verloop van de toegestane termijn, geldt als voldoende garantie tot terugkeer naar hun land van herkomst: de vermelding dat de weigeringsbeslissing dat er ter zake weinig garanties zijn, is werkelijk onterecht.

De stelling dat zijn voornemen om voor het verstrijken van het visum het grondgebied te verlaten niet kan worden vastgesteld is dan ook niet correct.

Immers al zijn belangen bevinden zich in Pakistan. Hij is daar zelfstandige en al zijn andere kinderen verblijven in Pakistan.

Indien hij niet het voornemen had om voor het verstrijken van zijn visum het grondgebied te verlaten had hij dit eerder gedaan. Immers hij heeft twee keer de mogelijkheid gehad om dit te doen, maar hij heeft dit nooit gedaan. Hij is steeds teruggekeerd naar zijn land van herkomst.

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat er op de rekening van verzoeker meer dan 165.711,20 Rupees staat.

Dat dit betekent dat verzoeker wel degelijk over voldoende middelen beschikt om de reis en het verblijf te bekostigen.

Dat de kinderen die hun vader hebben uitgenodigd, op deze wij ze hun rechten als EU burger worden ontnomen en hun private familiale rechten worden geschonden door de weigeringsbeslissing .”

2.1.2. Gelet op de samenhang tussen het eerste en het tweede middel worden deze samen beoordeeld.

2.1.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 40*bis*, 40*ter* en 2 van de vreemdelingenwet, maar zet op geen enkele wijze uiteen waarin die schendingen dan zouden gelegen zijn. Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

2.1.4. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet van 15 december 1980.

2.1.5. Omdat administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466) kan een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich echter een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid dus niet kan aangetast worden door een gebrek aan ‘ondertekening’, niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.

De verzoekende partij kan derhalve niet worden gevolgd waar zij stelt dat het louter door het ontbreken van de handtekening niet duidelijk is door wie de beslissing genomen werd: de bestreden beslissing werd duidelijk genomen door attaché V. V.D.A. als gemachtigde van de minister. Het probleem van toerekening van de beslissing aan een bepaalde persoon of onduidelijkheid over diens hoedanigheid, stelt zich derhalve niet. De verzoekende partij betoogt overigens zelf terecht dat een attaché deze beslissing kan nemen.

In de mate dat de verzoekende partij opwerpt dat niet kan worden geverifieerd of de bestreden beslissing wel degelijk genomen is door de erop vermelde auteur, brengt zij geen enkel element aan dat erop zou wijzen dat dat niet het geval zou zijn. Een effectieve betwisting hieromtrent kan niet worden ontwaard in het verzoekschrift, maar voor zover dat wel het geval zou zijn kan de verzoekende partij een procedure tot valsheid in geschrifte aanhangig maken bij de daartoe bevoegde rechtbank.

In de mate dat de verzoekende partij uit het ontbreken van een handtekening de schending van de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel afleidt, is het middel ongegrond.

2.1.6.1. De verzoekende partij doet voorts gelden dat de aangegeven redenen om tot een negatieve beslissing te komen wel werden aangegeven, doch niet werden gemotiveerd.

2.1.6.2. Het wordt niet betwist dat artikel 32 van de Visumcode toepasselijk is op huidig geschil. Dit artikel luidt als volgt :

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing.

De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigde lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VISverordening.”

Artikel 14 van de Visumcode luidt als volgt :

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor

doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodex;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;

b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;

b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;

c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;

d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;

e) het verblijfadres;

f) de duur en het doel van het verblijf;

g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw (...)"

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen de aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32.1 hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

2.1.6.3. Artikel 32.1, b) van de Visumcode bepaalt onder meer dat het visum kan geweigerd worden indien de aanvrager het doel en de omstandigheden van het verblijf niet aantoot.

De verzoekende partij heeft een visum aangevraagd met het oog op een familiebezoek. In de bestreden wordt gemotiveerd dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, nu de verzoekende partij stelt in functie van een familiebezoek naar België te willen komen, doch geen enkel bewijs van verwantschap voorlegt en er geen bewijs van enige band of regelmatige contacten met de garant wordt bijgebracht.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij wil laten geloven, is dit weigeringsmotief dus wel degelijk toegelicht. Ten aanzien van dit in het licht van de voormelde bepalingen pertinente, duidelijke en afdoende motief in de bestreden beslissing doet de verzoekende partij gelden dat zij twee kinderen, twee schoondochters en twee kleinkinderen in België heeft en dat de samenstellingen van het gezin waren gevoegd om dit aan te tonen. Zij geeft er derhalve blijk van het niet eens te zijn met dit weigeringsmotief en voert dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Daarbij kan enkel rekening worden gehouden met de stukken die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing ter kennis waren gebracht van de verwerende partij. In de mate dat de verzoekende partij stukken bij zijn verzoekschrift voegt die niet bekend waren aan de verwerende partij, dienen zij *in casu* uit de debatten te worden geweerd.

In het administratief bevindt zich inderdaad een uittreksel uit het bevolkingsregister van de stad Antwerpen, district Merksem, met betrekking tot de gezinssamenstelling van de heer M.I., zijnde de garant in dit dossier. Uit dit stuk blijkt echter op geen enkele wijze de verwantschap tussen de verzoekende partij en de garant –die overigens een andere naam draagt- en diens gezin, laat staan dat

het enig bewijs zou kunnen vormen voor de banden en contacten met deze personen. De verzoekende partij slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende werden aangetoond.

Aangezien hierboven reeds werd gesteld dat het voldaan zijn aan één van de in de Visumcode opgesomde weigeringsgronden volstaat om het gevraagde visum te weigeren, moeten de overige weigeringsmotieven, zoals opgesomd in de bestreden beslissing, als overmatig worden aangemerkt, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en de verzoekende partij dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.1.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste en het tweede middel, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet gegrond zijn.

2.2.1. In een derde middel werpt de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM op. Zij betoogt dat, indien haar geweigerd wordt haar familie te komen bezoeken in België teneinde kennis te kunnen maken met hun jongste kleinkind, hiermee uiteraard het recht op gezinsleven wordt geschonden. Het gaat hier om rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn. De grootouders moeten toch de mogelijkheid krijgen om hun zoon en schoondochter en vooral hun kleinkind te bezoeken, maar ook een trouwfeest bij te wonen van een familielid dat in Nederland woont, namelijk de broer van haar schoondochter. Ook over het reisdoel op zich kan er dus weinig discussie zijn. De bestreden beslissing werd dan ook volledig ten onrechte genomen.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.2.3. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Bij de bespreking van het eerste en tweede middel werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat geen bewijs voorligt van de verwantschap en de regelmatige contacten tussen de verzoekende partij en de garant. Deze vaststelling, samengenomen met het voor de hand liggende gegeven dat de verzoekende partij niet samenleeft met zijn vermeende zonen en schoondochters in België en dat naar eigen zeggen ook niet beoogt, leidt tot de conclusie dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij en deze personen een familie- of gezinsleven zouden hebben dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verder toont de verzoekende partij geenszins aan dat het niet kunnen bijwonen van het trouwfeest van de broer van zijn schoondochter op enigerlei wijze een schending zou uitmaken van de voormelde bepaling.

2.2.4. Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS